meſe maeasſe, weel leiba otſima ja kui ſisſe astus, nággi noort naesterahwaſt, omma lastega pólweli maas Jummalat palluwad ja kulis weel need ſónnad: „Helde hallastaja Jummal, árra lasſe minno lapſi mitte nálga ſurra ja ſada omma ingli lábbi, immelikul wiſil meile toito!“ Kui ſoldat tuppa astus ja naene kóbbinat kulis, ehmatas temma wágga árra ja arwas et núúd ſurm piddi kátte tullema. Sedda hádda palwet kulis agga ſoldat, póris kohhe úmber, láks wankre jure, tói ſealt kaks terwet leiba ja hea túk lihha ja andis ſedda ſelle naeſele, kes núúd ſúddameſt, kuma ſilma weega Jummalat ja ſedda ſóameeſt tánnas.

Sedda luggo kirjutas ſe ſoldat omma naeſele koeo ja útles: „Ma uſſun wisſiste, et Jummal ſelle waeſe naeſe palwed on kuulnud ja wóttab ka teie palwed koddo kuulda, mis teie minno párraſt Temma pole lákkitate. Seſt kuſt ſódda lábbi káib, ſeal on ikka otſata ſuur hádda ja nálg!“

Wadake, nored mehhed, kes teie krono teniſtuſſe astute, móttelge ſelle peale, mis ſe mees teggi ja árge olge armutumad waeste háddaliste wasto, ſiis peástab Jummal ka teid ſurmaſt ja hukkatuſeſt. Hooplik meel ſadab wallo ja ſurma!

Nenda on Preiſima ſoldatid mitmega teinud. Mónni ſoldat, kellele wina anti, jói puddeliſt, panni puddeli laua peale ja piſtis kuldrahha puddeli alla, ja láks omma teed. Jálle teiſed jaggaſid omma krono leiba nálgind waeste lastele ja játſid ommad kóhhud tühjaks, ja keik, kes nenda teggid, neid hoidis Jummal waenlaſe kulide eeſt ja on praego koddo omma naeſe ja laste jures; agga need, kes armutumal wiſil waeſe rahwale waewa teggid, neid riſuſid ja nende maead árra pólletaſid, leidſid omma ſurma, ſeſt Jummala arm ei olnud nendega.

Olle ma peal, mis ſa olled,
Kus ſa láád ehk kuſt ſa tulled,
Jummal kuleb waeste heále,
Hallastab ka nende peale!
Árra te ſa wallatuſt,